

Recension av: HOMO[SAPIENS], koreograf Karolin Kent.

PLASTHAVET – VÅR SLUTDESTINATION?

Dansföreställningen Homo(sapiens) av koreografen Karolin Kent väcker tankar kring människans framfart på jorden, menar skribenten.

Två dansare iklädda dräkter, med ett par decimeters långa och rakt upprättstående sugrörslikande pinnar, följandes deras kroppar uppifrån och ända ut i fingerspetsarna. Nästan som trasiga persienner som växer utifrån deras sidor. Långsamt och metodiskt utforskar de sig själva och samtidigt sin omvärld. Inte sällan roterar deras kroppar åt ett håll och huvuden är ett annat. Blicken ofta förvånad. Det kalla ljuset kommer rakt uppifrån likt en stril av solljus i det dunkla. Befinner de sig i en grotta? Det knastrar och knarrar när de rör sig.

Föreställningen homo(sapiens) av den Hallandsbaserade koreografen Karolin Kent hade planerad premiär hösten 2020 men stoppades av ni vet vad. Pandemins nya förutsättningar resulterade i stället i en skickligt filmad version som låter publiken komma alldeles nära dansen. Vi får till och med se ljuddesignerns händer som vrider på knapparna.

Linnea Bågandes kostym vill bortom det mänskliga. En enorm påse, mängder av plaströr och en mjuk skumlikande saccosäck skapar både möjligheter och begränsningar för dansarna. De ger även upphov till syner och föreställningar hos publiken. Armar och ben ser ut som vingar och kroppens konturer blir suddiga.

Del två präglas av en tredje dansare som kastar sig runt i rummet, lekandes med en plastsäck. Han fångas av den, sluts in och tar sig ur. Påsen är ömsom fylld av luft, ömsom tom. Den styr honom snarare än tvärtom. Föreställningens vitt skilda material äger scenrummet både rumsligt och bildligt talat där dansarna blir till marionetter. Till och med Hannah Tolfs ljuddesign sker live och styrs av verkets rörelser och material. Detta på ett sätt som för tankarna till en ständigt pågående motorväg eller kanske en fors.

Efteråt tänker jag på något så banalt som frihet. Är vi begränsade eller tar vi oss alltför stora friheter? Är det vi som till slut simmar runt där i platshavet? Om vi har turen så kan vi se oss i spegeln med hjälp av homo(sapiens). Vad håller vi på med? Likt klimatmålen vi strävar efter går föreställningen stundtals långsamt. Jag vill skynda på tempot ibland, men får hejda mig. Och kanske är det just det som vi människor borde göra i allt större utsträckning. Eventuellt är det bara så vår art kan ha en chans.

Maria Johansson

KRITIKFESTIVAL HALLAND 14-17 oktober

Kritiken utforskar, frågar, leker och bråkar. Ett ständigt pågående samtal om kulturen och samhället där vi gemensamt reflekterar över vad det betyder att vara mänskliga idag. Kritiken är uppfodrande, inkännande, hyllande – men samtidigt orädd för att ärligt uttrycka en mening. Som första region i Sverige har Halland beslutat sig för att ta med kritiken i sin kulturplan. En pionjärgärning som uppmärksammas under Kritikfestival Halland 14-17 oktober 2021. Ta del av tankar och uttryck från några av Sveriges skarpaste kritiker och prova på att vässa dina färdigheter själv. Vi är alla kritiker!